

შაშრავი

№ 16

სადაბურია

ყოველ-კვირეული იუმორ. ჟურნალი.

ქრისტე აღსდგა!

წიწილა. (ეკვიანათ) შეიძლება გამოსულა? საზებდრო წესები მოხსნეს?

ლოცოგაძია ს. ბიხოვისა.

მ ი ლ ო ც ვ ა

(სადღგომო)

აღდგომა დღეა, მშობელო!
წითლად შედებე მანდილი,
დღეს გისრულდება, დედილო,
შენი დიდი ხნის წადილი!

შენი ძე ბნელეთს ებარა,
ბავებე საცო-ნადები,
საშინლად იტანჯებოდა,
ვერ ეთქვა გულის ნადები.

დღეს კი... წყვდიადი გაიბნა,
ქრისტე რომ აღსდგა მკვდრეთითა:
გული ვაგებო სატანას
მისგან ნასროლი მეხითა.

ჩაიქცენ ბქენი ბნელეთის .
ტახტზე აბრძანდა უფალი!..
იხარე, დედავ, შენი ძე
დღეს მოვა თავისუფალი!

ქრისტე რომ აღსდგა მკვდრეთითა,
ეს ცისგან ნადსტურია...
შენი ძეც შენსკენ ისწრაფვის:
მას შენი ნახვა სწყურია.

მოგვთა გამარჯვებული...
წითლათ შედებე მანდილი,
კვლავ აფუსფუსდი კერასთან
და გამაზადე სადილი:

დღეს შვილი დაგიბრუნდება,
აქამდის ბნელეთს მდებარე,
გეტყვის: „დედიკოს ვახდ ავარ“!..
გულით, სიციცხლით მგზნებარე.

წითლად დაძლებე კვერცხები,
წითლად შედებე მანდილი:
დღეს აგიხდება, დედილო,
შენი დიდიხნის წადილი!..

ნ. ზომლეთელი.

ეძმაკის ინტერვიუ.

„ლაღატის“ გამარებთან.

— ქრისტე აღსდგა! ქრისტე აღსდგა! სახე გაბრწყინებული გუგუნებდა საბა ბერი, თითქო არც კი შეუტყვია, თუ რა დღე დააყენეს მის ქალბატონს „ქართველმა ლიტერატორებმა“-ო! მეერთობ დარცხვენილი, ყურებაძღე სახე გაწითლებული შევუერთდი მათ შეკრებულებას.

— რა მოგვიტანეთ ახალი ბ-ნო მიწელო? შემეკითხა ზეინაბი, რომლისთვისაც იქ ისევ თამარი დაურქმევიათ.

— ვერაფერი სასიამოვნო, დედოფალო.

— როგორ, გაამტყუნეს დედოფალი? აღელვებული ხმით შემეკითხა ოთარი.

— დიახ, დიდებულო თავადო, დამნაშავეთ იცნეს.

— მათ დაპყარგვით გრძნობა ცნობად კეთილისა და ბოროტისა! მშვიდათ წარმოთქვა სალოსპა.

— ნუ გაუმტყუნებთ, სახიერო მამაო! ჩვენი საზოგადოება მეტის მეტათ დაშინებულ-დამოტოხალია, რას შევბა თითონაც არ იცის.

— არა, შვილო, ღმერთი მრავალ მოწყალეა, ყველაფერს შეუნდობს, ნუ გეშინიათ!

— რამ დააფრა ხო, ვანა თათრები კიდევ ემუქრებიან? ჩაერია ლაპარაკში დათო.

— არა ბ-ნო, გადაგვარებისა ეშინიათ. თეატრის კულუარებში ასე ლაპარაკობდენ: „თუ არ გამტყუნდა დედოფალი, შეიძლება თანამედროვე ზეინაბ ქვეინაბებმა მიბაძონ მას და თათრის ხანებს ან რუსის გენერლებს საყვარლებათ დაუსხდნო“!

ამ მოსაზრებამ საერთო და ხანგრძლივი სიცილი გამოიწვია. თეატრში ყოფნის დროს არც კი მეგონა თუ მართლა ამდენათ სასაცილო იყო.

— ნუ თუ ასე მიბაძულებით ცხოვრობს თქვენი საზოგადოება? შემეკითხა დედოფალი.

— რასაკვირველია მიბაძულობით; აი თუნდ, ეს «გასამართლება» რუსეთიდან გადმოიღეს და ახლა ყველგან მოისპო ჩვენს ვარდა.

— კარგი, მამტყუნებენ, მაგრამ რაში მდებენ ბრალსა? ნუ თუ ამაზე არავის ხმა არ ამოუღია?

მე ჩამეცინა.

— როგორ თუ არ ამოუღია! ჯერ იოს. მაქავარიანმა თუ კი რამ მაგარი სიტყვა იყო, ყველაფერი გამოსძებნა და ბოლოს ვახტანგმა არა თუ მაგარი, აღარც რბილი დასტოვა. ვრცელზე უფრცველესათ შეებო იმ სულისკვეთებას, რომელი სულისკვეთებაც, რომ ჩაქსოვილია ხალხის სულისკვეთების...

— კი მაგრამ დანაშაული რაშიაო?

— იმაში, რომ 20 წელიწადი იცადეთ და არ განათავისუფლეთ ქვეყანა სულეიმან ხანისაგან.

— რეგვენბი! ჩაილაპარაკა ანანიამ.

— თუ ეგრე ადვილია ხალხის განთავისუფლება, მაშ... დაიწყო ორბელიანმა, მაგრამ ბესომ რაღაცა უჩუროხულა და გააწყვეტია.

— რატომაო ვითომ? შეელაპარაკა ის ბესოს ჩემ გასაგონათ.

— რატომ და მათში სამხედრო წესებია, ასეთ საქმეზე ლაპარაკი არ შეიძლება, სამსახურში არიან გაუგებენ და გამოორცხავენ.

— კარგია თქვენმა მზემ! ჩვენ ბრძოლის დაგვიანებას გვიკიჟინებენ და თითონ კი ლაპარაკისაც ეშინიანთ...

— გაუშვი ერთი, დაანებე თავი, ცოდონი არიან, კვლად გააწყვეტინა ბესომ.

— დამცველებმა აღარაფერი თქვეს! აკი იმათი ქებით ყურები გამოგვიქედეთ? დაიწყო ოთარმა.

— სიტყვს კი არა მეტიცა კნეს. როცა კიტა აბაშიძე ცხენის ფეხ-ქვეშ გაქყლებილ ბავშვის წივილსა სწერდა, თეატრში თითქმის აღარავინ არ იცინოდა. არისტოდიკ კი მოიშველია სოკრატის, მაგრამ აღარაფერმა უშველა რაიცა შეეხება რობაქიძეს, მან კითხვა ფილოსოფიის დარგში გადაიტანა და აქედან შეუდგა გამიზნულ მიზნის მიღწევას. დაახასიათა თქვენი წარმავალი მე და წარუვალლი მე, ავტარ-ჩამოგატარათ ყველა საფეხურები კიბისა, მაგრამ არც ავან უშველა ნაჯუც მსაჯულთა შეგნებას.

- საზოგადოება როგორ შეხვდა ამ მსჯავრს?
- ტაშით.
- დამცველების სიტყვებს?
- ტაშით.
- ოთარ ბეგის სიტყვას?
- ტაშით
- სჩანს ხელი ჰქაუკობით. იხუმრა ბესომ.

— ჩვენც დავსაჯეს. არა? შემეკითხენ ანანია და საბა ბერი.

— პირიქით, თქვენ დიდი ქება-დიდება შეგასხეს.

— თუ კი ჩვენი სჯერათ, მაშ ჩვენს მსჯავრს რატომ არ მიაქციეს ყურადღება? ჩვენ ხომ დედლებით მსჯავრი თამარისა და ოთარის მოქმედებას!

— ოთარმა იქ თითონ წარმოსთქვა სიტყვა და თუ გაამტყუნეს ეს მისივე ბრალია.

— წარმოსთქვა კი არა, წაიკითხა, ჩაერია კვალად ბესო.

— თუ მართალი გსურთ არც წაუკითხავს, არამედ წაილულლულა.

— რა ვუყოთ, ნუ გაუმტყუნებთ, სიმთვრალე ვის არ შეემთხვევა, დასძინა საბამ. — ქართველს მიღრეკილება აქვს ღონისაღმში, ის ქრისტეს სისხლია.

— ოთარის გასამართლებასაც პოლიტიკური მნიშვნელობა ჰქონდა? შემეკითხა სემბათი.

— რა თქმა უნდა! „ლიტერატორები“ ცდილობდნენ თანამედროვე ოთარ-ბეგების სასაცილოთ აგდებას, ანუ „თავში ჩაკვრას“ და...

— თითონ კი გახდენ სასაცილონი! გამაწყვეტინა ბესომ.

— სამაგიეროთ, როგორც გავიგე საქმეს მალე გამოავადრებენ.

— როგორ?

— როგორ და ამ გადაწყვეტილებას განსაჩივრებას უპირებენ უმაღლესი სამსჯავროში.

— ბნო, უმჯობესი იქნება სრულიად დავანებონ თავი, ჩვენ მაგათი არც ქება გვინდა და არც ძაგება.

— რა თქმა უნდა კარგი იქნება, მაგრამ ვის შეუძლია ეს ჩვეულება მოსპოს?! არა მგონია დასთმონ.

— ვგ უმაღლესი სამსჯავრო რომელიდაა?

— ქუთაისის საზოგადოება გახლავთ თქვენი დამცველების შემავალი მრევლია. ცხადია იქ ხალხი სხვაფრივ შეხედავს ამ საქმეს და თფილისელ ლიტერატორთა განაჩენს დაარღვევს. ამის შესახებ კიდევაც დასწერა ბნმა რობაქიძემ საკასაციო ქალაქი. ალბათ ახლო მომავალში მოხდება ეს განსჯაც და ვეცდები ისიც გაცნობოთ.

ამ სიტყვებთან ერთად გამოვემშვიდობე ყველას და დავეშვი დედა მიწისაკენ.

— ნუ დაგვიწყობთო! მოვამხეს ზევიდან, მაგრამ ასე ხომ ყველგან იციან, სადაც კი სტუმრათ ფეხი მიგიცლება?

ეშმაკი.

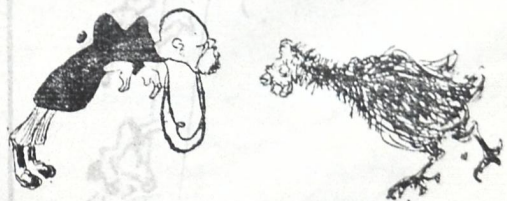
დღეს აღდგომაა!..

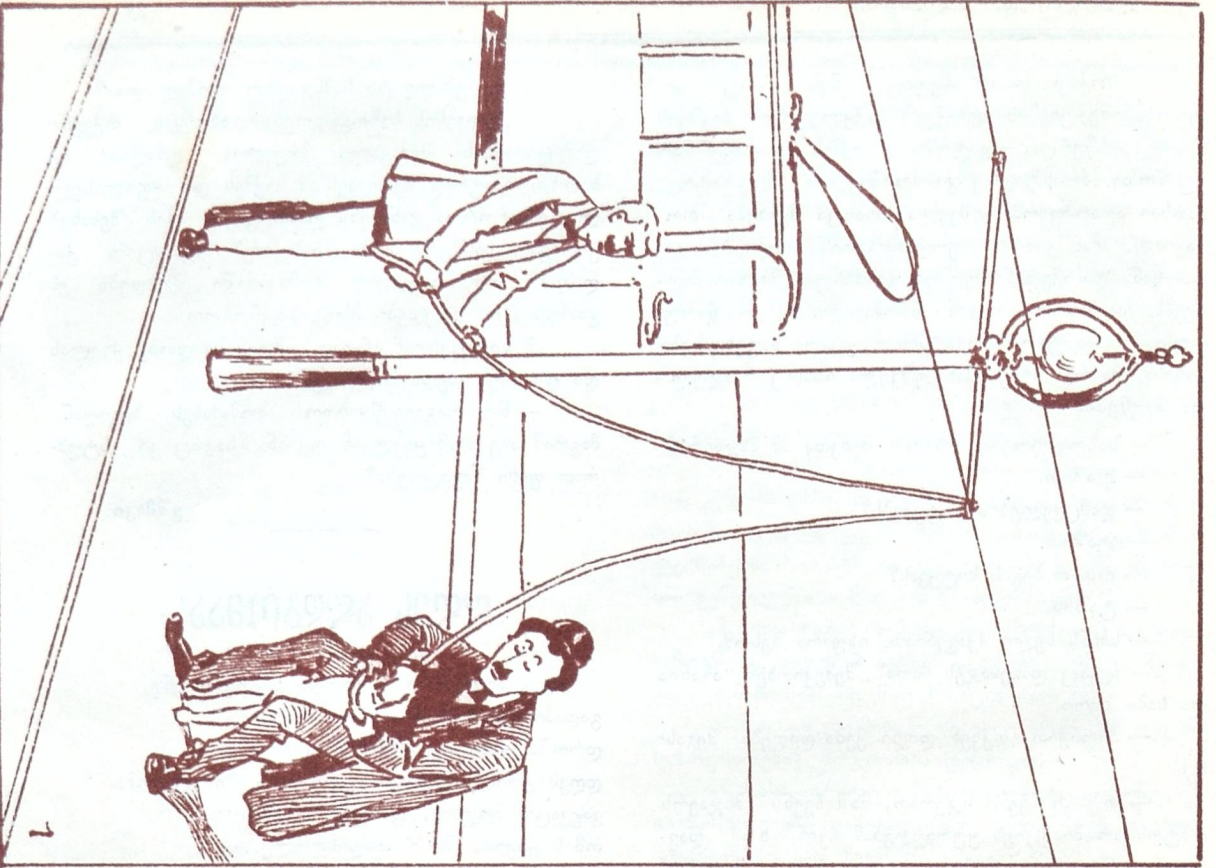
დღეს აღდგომაა!.. კმუწნა გასტყორცნე, გადაპირმწვანდი ნასისხლო ველო! დროშა აღმართე მშვენიერების!.. დღეს ქრისტე აღდგა, ცრემლთა მთოველო!.. ვაჟკაცო მოუხმე, ფრთები აახხი, ომის ყივინა შორს გადისროლე... მეც აღმადგინე, შენი კენესა მე, გული დამიწვი და ამითროლო!

დღეს აღდგომაა! სატრფოვ, მო, ყელი!.. მკერდი მოაქვდე ჩემს გულს მითროლვარეს!.. ნუ, ნუ ყოყმანობ!.. არ მოტყუვდები... ერთად შევსცინოთ მიწას და, შავარეს!.. უძლეველთ გამხდის შენს გვერდით ყოფნა, საღკლდეთ მეტყვევა ნება და ღონე... მაშ—ქრისტე აღდგა!.. ქეშპარიტადქო პასუხათ მომე და მომეკონე!..

დღეს აღდგომაა!.. მონობის ბორკილს გასამტვერებლათ დავავლოთ ხელი, შევაზანზაროთ ტახტი მონობის, შუქით მოვფინოთ საკანი ბნელი!.. ერთგულთ მოუხმით, გულში ჩავეკრათ, აზრით და გრძნობით ერთად შევდუღდეთ... დღეს აღდგომაა! ჩვენც აღვდგეთ ძმებო! რთად ვიბრძოლოთ და ერთად ვქუხდეთ!..

ვ. მალაქიაშვილი.

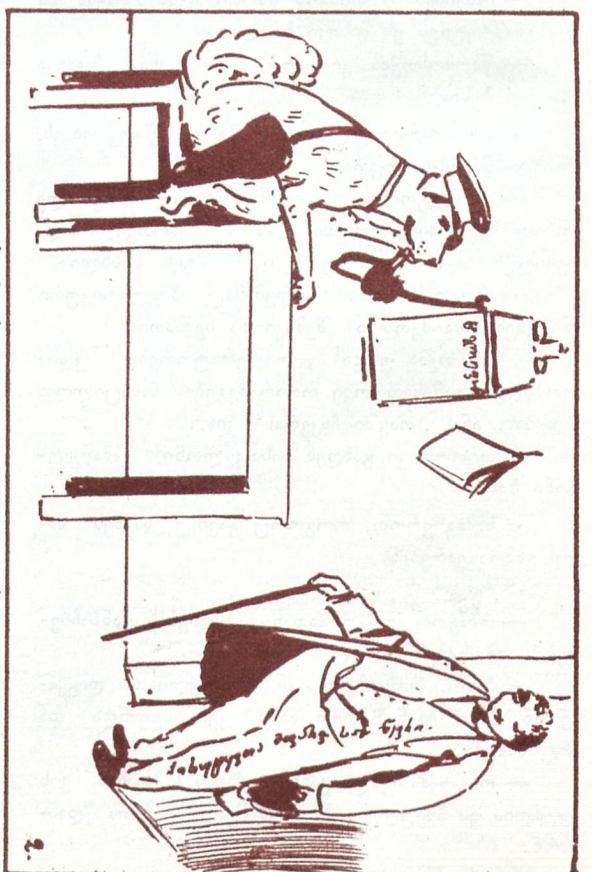

Դա՛ր պնասիւղուտ Նանդալաւընքնի Յոնեա Եօհոլթ-ճոյթնըլոյճա: Բձմառնիկն ժալուտ:

Յոլորկուղուտ ժալուտ Նանդալաւընքնի Յոնեա. Ըմառ լանճանցն ծալոնի ցոհանըճալո:

Եւ ձնալոյ Գլոսնցն Յոնեալոյ յալուտն ժալուտն. ոն ճոնեալոյ ցոլոյցոն Յոնեալոյ:

საქმეკო მისალოცები

ახირებული ზნე კია
 ეგ სააღდგომო მილოცვა!!
 რავექნა, ვერ ვპოვე იქნება
 ვერც რიფმა, ველარც კილოცა.
 იქნებ დაეხარჯე სიტყვები
 სატირალ-სასაცილოცა,
 ეროვნულ მუზეუმშიგან
 ველარ შეენიშნე სპლოცა,
 ვერცარა ზუბრთა, ტყიურთა,
 პატივცემული „რილოცა“,
 ვერც სულიერნი მოძღვარნი.
 ეშმაკის სასადილოცა,
 ვერც ჯამუშუ პროვოკატორნი
 ხოლერით სასიკვდილოცა..
 თქვენ კი იძახით დავსწერო
 მე სააღდგომო მილოცვა,
 რავექნა, ხომ გესმათ ნათქვამი?
 არ შემოძლია იქნებ, ვა!

მაშ კარგი, რაკი ასეა
 სხვა არა მრჩება საშველი,
 გთხოვთ რიგ-რიგობით გვიბოძოთ
 თქვენი ძვირფასი სახელი.

ქართული თეატრი.

ქართულსა თეატრს ამბობენ
 სასახლის ქუჩის პირათა,
 ქართული წარმოდგენები
 იმართებოთ ხშირათა,
 მაგრამა ხალხი ქართველი
 შეიქვრიტავსო ძვირათა,
 (ნეტავი რისთვის შესძულდა
 მას ეგრე გასაკვირათა!)
 დეფიციტებში მარჯვეა
 თავად-აზნაურთ ქირათა*).

წერ-კითხვის საზოგადოება

„უწვრთნელი ძალი გერჩიოს,
 უწვრთნელი შვილის ყოლასო“,
 რისთვის არ ეპატრონებით
 იმ საგურამოს სკოლასო?
 სარდაფში ჩაგიტანათ
 ნიავი არსით ქროლავსო,
 წინ, დერეფანში ლაფი დგას,
 სიცივით ხალხი თრთოლავსო,

* ამბობენ: მომავლისთვის
 ხარჯი რომ გავამართლოთ,
 უნდა ვაკურთხოთ თეატრს
 ჩვენ „ქართულ სასამართლოთ“.
 ეშმაკი.

ერთი ბუხარი ლდგია,
 ისიც საშინლათ ხრჩოლავსო
 (არ დაგტოვებენ, იცოდეთ,
 კრებაზე ჩაუქოლავსო!)

ქართველი ქალები.

დასაბამითგან ქვეყნისა
 ასეთი იყო თქმულობა:
 „რომ ქართველ ქალთა სიტურფეს
 არ აქვსო განსაზღვრულობა“.
 დღეს კი? რასა გავს მითხარით
 ეგ თქვენი მოხაზულობა,
 მრავალ გვარ საღებავითა
 სახეთა შეკმაზულობა?
 ზედ თაბახისა წამორკმა
 ყვაილთა წამორგულობა?
 არ შეეშინოს, ვაჟაკსა
 ჰხამს დიდი გაბედულობა.

გაქვკაცები.

არ ვიცი რა ვთქვა ისეთი,
 რაც შენ გულს მოეწონება,
 ერთობის ხანა უთუოდ,
 ხშირ-ხშირათ მოგვეგონება,
 როს განიწმინდა მიდამო,
 ჩაგრულს მიეცა ფონება,
 არვის გაჰქონდა სახლიდან
 მისი მცირედი ქონება,
 დღეს კი. ეგ შენი ცრემლები
 შავ ზღვასა შეეწონება.
 ძველი დაბრუნდა ადათი,
 ისევ ფული ღირს ცხონება.

ქართველი მემამულეება.

ოჰ ბურჯნო, ივერისანო,
 როგორც დღეს, ისე ძველად,
 მართო თქვენ ყავლით სამშობლოს,
 მოამაგეთ და მცველად.
 წელზე გეკიდათ ლესკური.
 ხელთ გეპყრათ ღვინით ხელად,
 (როგორაც მაშინ, დღესაცა
 ზემოთ ბრძანდებით თხელად),
 განგებას მოუფლენიხართ
 პირუტყვით დაძინჯვნილად,
 თუ მთავრე ბაღახს მოსწონის
 თქვენ ფარფე მინდორ ველად.

ქართული სააღდგომო
 მილოცვა
 თქვენი ძვირფასი სახელი
 (მიტომაც ხშირათ მოგვეგონება)
 ქვეყნის მომავლისთვის
 უნდა ვაკურთხოთ თეატრს
 ჩვენ „ქართულ სასამართლოთ“.

როდესაც დრამა ფულისა
გიყვართ თათების მოღება)
ტანჯვით შედიან სამოთხეს.
თქვენც არვინ შეგეცოდება
ვაჭირებულთა ტირილით
გული არ დაგეცოდება.

ქართველი ინტელიგენცია.

ახირებული ხალხია
სულისა ჩემის ღებნამან!
იმათი უსაქმურობა
ვერცა გამოსთქვას ენამან,
ზოგი მოგეტაცოს ზეცისკენ
ჯაზრო აღმაფრენამან,
ზოგნი ჩაგვინთქას ქვესკნელად
წარსულზე ოხვრა ქშენამან...
ვერცარა შეჰქმნა სავარგი,
ვერცარა დაამშვენა მან,
ან კი რა შეჰქმნას ნაყოფი
სიქარაფშუტის დენამან
და ისიც ეგზომ სიქარბით
ნასროლმა, ამოდენამან?

მოსწავლე ახალგაზრდობა.

სასწავლათ იყვენ მეგონა,
იქ, თურმე, ტიკებს ბერავენ,
დიოგანალის შარვლებსა
აფიკრულ შეიკერავენ,
ჯგუფ ჯგუფათ, ანუ ცალ ცალკე
აქა იქ ფანჯრებს ზეგრავენ,
სათოხარიკო ნაბიჯით
ბალისა ქუჩებს სერავენ.
არწივიანსა ფოლაქებს
აგურით დაიფერავენ,
კუბლეტებს საშაიროსა
წიგნაკში ჩაიწერავენ,
და ქიანურზე, ტკბილი ხმით
საამოთ დაამღერავენ.

მასწავლებლები.

ღმერთმა გიკურთხოთ მარჯვენა,
კარგს საქმეს ემსახურებით:
ათრევთ და ათრევთ ყმაწვილებს,
ზოგს თმებით, ზოგსაც ყურებით,
ზოგს შინ ისტუმრებთ ანატირს
ზურგითა შენახურებით ..
ვინ თავს იწამლაგს, ვინ იხრჩობს...
ვსტკებით იმათი ყურებით.

ქართველი „ფილოსოფოსი“.

ვერა იტვირთოს სიმძიმე
თქვენი თვით მთათა მწვერვალმან,
ვერა შეგმატოს სინათლე

მნათობმა ციდან მშხერალმან,
ვერ ჩაგითრიოს „რომანში“
ივერიისა მხველმან,
ვერ შეგაშინოს ვერც მუშტმან
გიორგის მონაღერალმან
ყოველსა სძლიოს ზე-არსმა
„ფილოსოფიურ“ მწერალმან
მქუხარე არლუმენტებით
უზომოთ განაბერალმან.

ქართველ „პოეტებს“.

პეპელნო გაზაფეულისა,
პაერში მოფარფატენო,
ოცნების ფრთებზე მავალნო
თვით წყალბაღზედაც მჩატენო!
ეგზომ უწყალოდ რათ მტანჯავ
თვალთაგან ცრემლს რათ გადენო
რა უსაშველოთ იმრავლენ,
რა ბარტყნი დაგეზარდენო!
რა იქნებოდა ხელობათ
სხვა საქმე გაგეხადენო?

ქართველი დრამატურგები.

ლიტერატურა ქართული
რა დღეს მოესწრა ამასა;
სხვა და სხვა ჯურის მწერალნი
კვახივითა ჰყრიან დრამა!
ზოგ-ზოგნი წლობით ცოხნიან,
ზოგნი კი ერთსა წამასა!
ეჯიბრებიან ერთმანეთს:
მამა ზვილს, შვილი მამასა,
მკითხველი მოსთქვამს—ვიანშარს,
რა დღეს მოვესწარ ამასა,
არავინ ეტრფის კვლავინდურ
ჯამით ლობიოს ქამასა,
ამ საქმის მოხელეებ ც
სწერენ და სწერენ დრამასა.

ქართული პრესა.

კაცმა შეხედოს რასა გაეს
ეგ თქვენი შინაარსები?
ათასჯერ შენაკრეკავი,
წვერ-ულვაშ შენაპარსები,
არც „კომედია“, არც „დრამა“,
ალარც უბრალო „ფარსები“,
რათ არ იკითხავთ როდისმე:
რისთვის ხართ დანაარსები?
აზრსა და ენას უფრთხილდით
სიტყვას მიეცით ფასები,
თორემ აიღონ თავგებმა
თქვენი საღაროს კასები.

ორი ეშმაკი.

პირველი. ქრისტე აღსდგა!

მეორე. რა სთქვი შენა?

პირვე. ოი, ღმერთმა
შეგაჩვენა,
რამ წაგართვა
ყურთა სმენა?
ქრისტე აღსდგა!

მეორე. რაო? რაო?

პირვე. შე ოჩერო, ჩემო თავო!
მთლად დაურუვდი?
გამოშტერდი?
რა გიჟივით მომაჩერდი?
ქრისტე აღსდგა!

მეორე. კარგი ერთი!!!

ნუ მატყუებ, თუ გწამს ღმერთი?
აღბათ ვინმემ
მოგატყუა,
თუ შეგწამა მოკლე ქკუა!
ის რომ მართლა ამდგარიყო,
ვოსტორგოვი
აქ არ იყო?
ტყუილათ სჯამს
იმ „ბნელ ფულებს“
„კავშირისგან“ ბოძებულებს?

პირვე. ის არ არის
ამ ქვეყნის პირს,
რევიზიას ახდენს ციმბირს.

მეორე. კარგი, მაგრამ
მისნი ძენი,
ილიოდორ, გერმოგენი
განა ჯვარზე
არ აკვამდენ
და მით ნათელს შეისხამდენ?

პირვე. კი, მაგრამა
დიდმარხვაში
უნდა ისხდენ ხომ საყდარში?

მეორე. აი კიდევ
ხათაბალა!
ვთქვით ბერებსაც არ ეცალა,
„ქეშმარიტთა
რუსთა საბჭოს“
რალა საქმე ჰქონდა ამ დროს?
განა ის ვერ
შეიპყრობდა
და სიცოცხლეს გაუქრობდა?

პირვე. შენგან მიკვირს
ეგ მსჯელობა
სააღდგომო მათ ხელობა,
რა სჩვევიათ,
რა აქვთ წესათ,
თითონ იცი უკეთესათ.

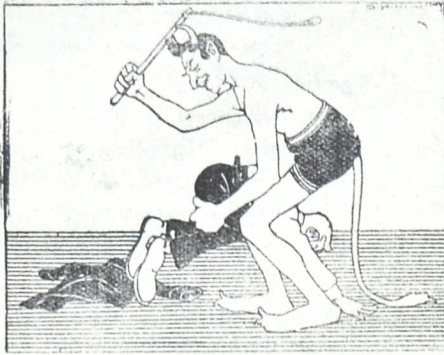
დაგაფიწყდა,
რომ აღდგომას
„საპოვრომო“ მძიმე შრომას
ეწვეიან
ჩუმათ, ბნელათ
ებრაელთა შესაქმელათ?

მეორე. ესთქვათ ისინი
იქ იღწოდენ
ჯაშუშები რას შევბოდენ?
ხომ იმათი
არის ვალი
„მრამოლნიკებს“ მისცენ თვალი?
მოიმწყვილიონ
ზადე ქსელში,
და მთავრობას მისცენ ხელში?

პირვე. მართალია
რაც თქვი, მარა
საქმის ვაგვეგება არა.
ჯაშუშები ხომ ამ დღისთვის
მთვრალა ჰყრია ყველა მისთვის?

მეორე. პოლიციაც
ხომ კი იქერს
მქადაგებლებს, სწორედ იმფერს?
და რომ მართლა
ამდგარიყო,
მსხვერპლი უნდა გამხდარიყო
პოლიციის

მზრუნველობის,
 მომხრე ერთობის და ძმობის.
 პარველი. ეპ, რა ვიცი,
 ყველა ასე
 შემხვდა გზაში მობაასე.
 ზვარაკი

ს ი ტ ყ ვ ა

წავითხული ვად. გუნას (ოთარ-ბეგი) მიერ 9 აპრილს
 ზეინაბის გასამართლებაზე.

მსაჯული. სიტყვა ეკუთვნის ბრალდებულ
 ოთარ-ბეგს. გაქვთ თუ არა სათქმელი რამ სამსჯავ-
 როს წინაშე, თავადო ოთარ?

ოთარ-ბეგი (ვალ. გუნა). ბ. ბ...ბ. ატონო
 მსაჯულნო და ნაფიცნო ბრ...რ. . მოსამართლენო!
 მი დამნაშავე ვ...ვ...ვარ სამშობლოს წინაშე!..
 ეს მოხხხ... და იმ საშუ...შინელ უროს... რრრო...
 ცა საქართველოში მძვინვარებდა ს .ს...სულ...სო-
 ციალ...სულიმან... დემო...კრატია! მარრთალია,
 მე გადავუდექ ხა...ხა . ლხხ . მე მუსრს ვავლებდი
 მას სხვი. . მე ვაწიო...ვაწი. . ოკებდი. . მე ვსს...
 ცემდი ნიშადურს... მარრრთა...ლია ჩე...ჩე...ჩემი სა-
 ხელი უფრო საზნი...ზლარი იყო ვიდრე... ათასი
 მან... სულ.ვი მან ათისა ჯარი... მა .. მაინც...
 მაპატივეს... იმ სა...შ...ინელ დროს მე თი...თით
 საჩვენებელი... შეიქნა ჩემი სახელი. მე პირ...ველი
 გა...დაველ მოლა...ლა.ლატეთა...და ხუ...ლიგან...თა
 რაზმში... მე... მე... მე .. დავივიწყე ყველაფერი...
 გარრრ...და ღვინისა... სუ...ლე...იმან... სოც ..
 იალ... დემოკრატია .. მე მოსვ .ე . ნებას... არ
 მაძლევდა... გა...მმმ... მეცა ნიშ . ნად . ური ..
 მოდ... ჩემს . გუ...გულ ..ში მგზნე...ბარე... დრა-
 მა... დულ... და... მე მო...ნა... აღ...ლ...ლახისა...
 მონა...პა...რრრსავი...

ბატტტ...ონო მოსსამართ...ლენო. მე ვულდ-
 ლალატე... ჩემს სინ...დის... მე ჩავიდინე ათთა...
 სი... სი...ყოლბე. დამ...სა...ჯეთ... ჯვარ...ს მაც...
 ვით, სო... სუ... სოციალ... სულიმანი იყო... მი...
 ზხზ... ზა... ჩემი... გვა...თახ... სი...რებისა... მე მო

ვითხოვ დღდამ...საჯოთ, სამაგალითოდ დამსსაჯოთ,
 მე .. საზიზლარი... და მო...ლალატე...

ნაფიც მსაჯულთა სამსჯავრომ ბ-ნი ოთარ-ბეგი
 დამნაშავეთ იცნო, თეატრში, სასამართლოს წინაშე
 არა ფხიზელ მდგომარეობაში გამოცხადებისათვის და
 მიუსაჯა მას მომავალ სეზონში ქართული თეატრის
 სცენაზე თამაში.

ღამსწრე

მ ი ბ ა კ ვ ა

(იგავისებური*)

ერთ მცირე ფრთოსანს, --
 ლობემძვარალასა,
 (ანუ ჭინჭრაქას, თუ ჭინჭალასა)
 ბულბულისათვის
 მოეკრა ყური
 და მყის აღძროდა უზომრ უური!..
 ზშირათ სჩვევია სუსტს დიდგულობა!!!
 ჩვენს ჭინჭრაქასაც გაბულბულემა
 დაუძლევვლათ მოეხალისა...
 (იმედი ჰქონდა, ალბათ, ძალისა!)
 —,ნატრის ფერი მაქვს,
 როგორაც მასო,
 ვილა გაარჩევს
 ჩვენს კილო-ხმასო...
 ფიქრობდა გულში ის უბადრუკი
 ფიქრის უნარი შესწევდა თუკი.
 დაიფრთხო ძილი... შუალამისას
 შეჩვეულ ბინას
 მოშორდა მისას ..
 მსწრაფლ გაექანა პაწაწინტელა,
 (თურმე მას ცოდნაც
 ჰქონდა იმტელა,)
 და ბუჩქს ვარდისას ჩამოებარგა!..
 (ბულბულისათვის
 სხვა ხომ არ ვარგა?)
 უყნოსა ყვავილს...
 მან გააბრუა! .

*) სულითა და გულით ღუძღვნი ჩვენი დროების ზო-
 გიერთ „მარგალიტის“ მთხვეულ მგოსნები.

(ან-კი ვინ მისცა ქინკრაქას ქუა,
რომ ეშხს ვარდისას
არ დაემონოს,
ოდეს ბულბული თავი ეგონოს?)
შეულდა საქმეს
გულმოდგინებით,
რომ საოცნებო ჰანგით და ხმებით
კეკლუტა სმენა
დაიმორჩილოს,
რომ თვით ბულბულიც
ვერ შეეცილოს...
მკერდზე მიეყრდნო კოკორს ვარდისას,
ჯერ მზეთ უნახავს,
ამშოელს დარდისას,
მინაბა თვალნი
და მიიზნიდა ..
(შეყვარებულსა არსებას ჰქმნიდა!)
ყელი ზეცისკენ წამოიღერა,
ჩიჩახვი მკირედ წამოიბერა,
აღაღო კრძალვით
და ნახათ პირი,
რომ საოცნებო და გასაკვირი
მოჰჟინოს არეს
საგალობელი!!
დაათროს ტურფად შემკული ველი.
მაგრამ მიზნედილს და თვალ მინაბულს,
გაბულბულეების ეშხით დადაგულს,
აღმოხდა მხოლოდ
ხმა შესაბრალი!
მაგრამ არ გატყდა
მაინც საწყალი
და საარაკო ტანჯვით, წამებით,
კილოსთან შეტი გათამამებით,
ათასჯერ სცადა განმეორება,
მაგრამ წაუხდა ბერვა, ზმორება.
მუნ, ახლოს, თურმე ქოტს ეღვა ბინა,
და ეს „ჰანგები“
რა მოისმინა,
მას შეეცოდა საბრალო სირი
„ხელოვნებისთვის“ თავ განაწირი
და დაყვავებით,
მორიდებულათ
უთხრა ქინკრაქას სიმართლე სრულად:
— შე საცოდავო და შავდლიანო,
ბულბულის ჰანგი, სასეველიანო,
რომ შენს უბადრუკს ბავს აღმოხდეს,
ხომ სასწაული რამ უნდა მოხდეს?
თორემ შენ სად გაქვს
ან ხმა, ან სმენა,
რომ საიმისო შეგეძლოს ლხენა?
არა ძვირფასო... ჯერ მაგალითი,

რომ ქინკრაქას თვალ-მარგალიტი
შეეკმნას სხვისი მიბაძულობით,
არსად მომხდარა ხალხთა თქმულობით.
წადი, მოშორდი,
დაეხსენ ვარდსა,
ის ვერ განკურნავს შენს გულის დარდსა
ლუცხო ჰანგების დაეხსენ მღერას,
ბევრიც იწვალო
გახდები ვერას.
განა ვერ ხედავ, ოჰ ღმერთო, ღმერთო!
შენა და ბულბულს
რა გაქვთ საერთო?
— როგორ თუ რა გვაქვს?
მაშ ფერი? ფერი?
— სისულეოცა, სხვა არაფერი...

ქინკრაქა მიხვდა და დაიჯერა, —
რომ მას არ ძალუძს
ბულბულეებრ მღერა...
ის გაეცალა ვარდისა ბუჩქნარს...
(ან კი ვინ შესძლებს თავისა უქნარს)
ღმერთმა ქნას სხვებსაც
ეს გზა ენახოს,
იგავში მისი თავიც ენახოს
და „მარგალიტათ“ მას არ სახავდეს,
მიბაძულობით რასაც ჩმახავდეს.

ეშმაკი.

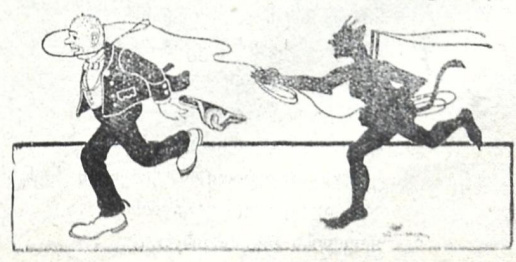
შ ი ტ რ ო ვ ა ნ ი დ ე პ ე შ ა .

კოპია „ზაკავკაზიეს“.

მოლითი. (იმერეთი) თავადმა გიორგი ამილახვარმა მოლითის კანცელარიაზე შეაგროვა ორი სოფლის, დეისის და ჩროილის შინაური საქონელი. უღლათ კამეჩებს ყიდის 30 მან. ცხვარს, ძროხებს ხარებს და ცხენებს ამ სააღდგომოთ უგზავნის მის თფილისელ ვეჟილს კნ. ამირაჯიბს, ამილახვარს ამილახვრობას¹) უსრულებს ბოქაული კ. ნემსაძე. მთელ ორ სოფელში მოატქმა ტირილია—სამაგიეროთ გიორგ—კოლიას რაზმში სიცილ-ქეფია.

¹) ამილახვარი-მეჯინისებთ უზუცესია, რაიცა შესაფერო ხელობაა კ. ნემსაძისთვის.

ვარადო.

მეტეორული

ხარებს წაფხენი ბაწარი,
დაქანცულს, მიმდგარს სულზედა,
ძმარით მოვბანე კისერი.
ქონი წაუსვი წყლულზედა,
— ოხ მეგობრებო, ვუთხარი,
დანაყრდით თქვენსა ლხენასა,
რომ ნაადღგომევეს უფრო მხნეთ
განვაგრძობთ ოფლის დენასა.
გამოცტრიალდი წაღმისკენ,
ენახე რა სანახავია:
ბუნება ღბინობს, ქორწინობს,
გამოუცვლია ტყავია,
სულყველა მირთულ-მორთულა
თითქოს ბედს მორიგებიან,
ცხვრები, მგლები და დათვები
ერთმანეთს შერიგებიან.
მზე მითამაშობს, მისკურავს,
მიაპობს ლაყვარდ კამარას;
„იხარეთ, ქრისტე აღსდგაო,“
ნიავეა ამცნო, ქვეყანას.
ხალხიც ქუხს: „ქეშმარიტათო“
მთებიც აძლევენ ხმებსაო;
მეკ გადავწყვიტე ვესტუმრო
მეგობრებსაც და მტრებსაო.
ყველა თაღლითობს, სტვირო ჩვენც
ხომ არ ვართ სულიწმინდაო,
ყოვლისა უწინარესათ

მილოცვა ქურუმთ უნდაო:
თქვენ გიხაროდესთ აღდგომა
ძველი დრო მოგიბრუნდათო,
კუჭისა მრწამსი ისეა,
როგორაც უწინ გსურდათო
მარცხენით ჯვარი გიპყრიათ,
მარჯვენით ბასრი დანაო,
აჯყავებთ ზვარაკ ცხოვართა
თავით გინ კულიდგანაო,
აღდგომა არის, იხარეთ
მემამულენო თქვენცაო,
ასწიეთ ღალა, დროი გაქვთ
მადლით დაგყურებთ ზეცაო!
თქვენც, ავაზაკნო, ჰკათ ბუქსა
თქვენგალ გვემული აღსდგაო
ქარით, ყვრიმალსა მახვილი,
ძველებურ ხომ გაქვთ მადაო.
შენც გაიხარე, იუდავ,
ძლიერო ამა ქვეყნისა,
ღღესასწაული თქვენია
მადლიერი ხართ ბედისა.
თქვენც იპირფერეთ, მაშკრალნო,
არ გაიტეხოთ გულია,
სიმართლის ღმერთი ჯერ ხომა
შავ ლოდს ქვეშ დამარხულია.
ჩვენც კი შევსწყვიტოთ, ქამანჩავ,
სჯობს სწორე გზაზე დადგომა:
იმ დროს ვუცადოთ, როდესაც
დადგება ჩვენი აღდგომა.

შხანკოლა.

კ ო რ ი ბ უ,

(თარგმანი).

ჩემს სარედაქტორო ოთახში ფერ-მკრთალი ახალგაზრდა შემოვიდა. ის კარებთანვე შეჩერდა და მთელი ტანით აცანაცებულმა შეშინებული თვალები დამაკეჭრა.

— რედაქტორი თქვენა ბრძანდებით?

— დიახ, ჩე გახლავარ.

— არა, მართალი მითხარით, თუ ღმერთი გწამთ?

— პატიოსნებას გეფიცებით!

იმან უფრო დამაშტერა დამფრთხალი და შეშინებული თვალები.

— რა გნებავთ რედაქტორთან?

— არა, ხუმრობას გარეშე, მართლა თქვენა ხართ რედაქტორი?

— გარწმუნებთ, რომ სრულს სიმართლეს მოგახსენებ. რა გნებავთ ჩვენგან? იქნებ ხელნაწერი მოგვიტანეთ?

— არ ჩადგეთ ჩემს ცოდვაში,—წარმოსთქვა სტუმარმა,—თუ სადმე გაამხილეთ იცოდეთ, დავილუბები!

იმან ჩაიყო ჯიბეში ხელი. ამოიღო რაღაც ქაღალდის ნაგლეჯი, დაადგო საწერ მაგიდაზე და აჩქარებით გაეშურა კარებისაკენ, აშკარა განზრახვით: როგორმე ხელიდან გასხლევტოდა.

მე ხელი ვსტაცე, კარები გამოვუკეტე და მრიხსანეთ შევძახე:

— ვერ მოგართვით, ძვირფასო ჩემო! ეგრე ადვილათ ხელიდან ვერ გავისხლტებით, ვინ იცის აქ რა ქაღალდი მოგვიდგეთ!

ახალგაზრდა კმაწვილს შიშით მუხლები მოეკვეცა, მოწყვეტილივით დაეშო სავარძელზე და მდლდარე ცრემლი გადმოსკდა

მე გაეხსენი მაგიდაზე ნასროლი ქაღალდი და აი რა ახირებული ნაწარმოები აღმოჩნდა შიგ.

უწესობანი აფრიკაში.

„ხმები იმის შესახებ, რომ მდინარე კონგოს დასავლეთ ნაპირებზე ყველაფერი წესიერათ არ მიმდინარეობს, რომ ადგილობრივი თავადები ბოროტათ ხმარობენ მინიჭებულ უფლებებს და ათასჯვარ ძალადობას ახდენენ ქვეშევრდომებზე, სრულიადაც არ არის საფუძველს მოკლებული. აი თუნდ, ამ რამოდენიმე ხნის წინათ, დილიბომის ოლქში (სოფელ ხურმა-ხურმაში) მოხდა ამბავი რომელიც ნათლათ აჩვენებს, თუ რა შორს არიან მხურვალე კონგოს მოქალაქენი ევროპიულ კანონიერებისა და წესრიგისაგან“.

„ბელადი ბერი ბერის ტომისა, კორიბუ, სახელმწიფო მოღვაწეთა სხდომაზე იყო, როდესაც აცნობეს, რომ მისი დაახლოვებული მეომარი მუზაკი, არ შეუშვეს კორალში, სადაც დროს ატარებდენ კორიბუს სხვა ქვეშევრდომნი. საქმის განუსჯელათ წამოიჭრა თავადი კორიბუ, დაეცა კორალს, განაძევა ყველა იქ მყოფნი და თვით კორალის კარები დაწება ალლოის წებოიანი წვენითა. შემდეგ გამოირკვა, რომ დამნაშავე იყო კორიბუს მხედარი მუზაკი, მაგრამ საქმე ამაში არ არის! საქმე იმაშია, რომ როდემდის უნდა იტანჯონ მზისაგან გარუჯულნი მოქალაქენი კონგოსის თავადი კორიბუს ასეთი ადვირ ახსნილი და თავდაუქერელი საქციელით?

აი რას უნდა მიაქციოს ნორვეგიამ განსაკუთრებული ყურადღება!“

მე წავიკითხე ეს ნაწერი, მხრები ავიჩიჩე და მივმართე ჩემს, ცრემლით განზანდილ, სტუმარს:

— თქვენა გნებავთ, რომ ეს დაგებქდით?

— დიახ... დარცხენით წარმოსთქვა მან.

— ასეთ უაზრობას ჩვენ ვერასოდეს ვერ დავუთმობთ ადგილს. აბა რომელი ჩვენი მკითხველისათვის არის საყურადღებო, რას სჩადის იქ კონგოს ნაპირებზე ვიღაც თავადი კორიბუ?

ის წამოდგა, სიფრთხილით ხელი მომკიდა, თავისი სახე ჩემსას მოუახლოვა და მკვეთრი ფურჩულით ჩამილაპარაკა:

— მაშ, რაკი ვგრევა, მე გავიმხელთ ყველაფერს! ეს წერილი შეეხება ოდესელ გენერალ ტოლმაჩევს და მის მიერ „კეთილშობილთა საკრებულოს“ დახურვას.

— ოჰ რა გაუგებრობა, რა უაზრობა! თუ კი ვგრევა, მაშ რაღა საქირო იყო სადღაც კონგოში ამბის გადატანა რაღაც კორალები და ალოეს წებოიანი წვენი? ავწერდი პირდაპირ ადვის ამბავს, ტოლმაჩევის უწესო მოქმედებას! მერმე თქვენ აქ მოქორეთ ისეთი ამბები, რომელიც სრულიადაც არ შეესაბამება სინამდვილეს. თქვენი აზრით ტოლმაჩევი იყო რაღაც „სახელმწიფო მოღვაწეთა სხდომაზე“, ნაქილიათ კის გამოცხადდა ნაშვალამგვის სამ საათზე კაფე-შანტანიდან, დახურა კეთილშობილთა საკრებულო და რამოდენიმე ხნით დაატყვევა პოლკოვნიკი, რომლის უფლებაც მას არა ჰქონდა. რა საქირო იყო აქ „სახელმწიფო მოღვაწეთა საბჭო“?

— ჩემი აზრით ეგრე უფრო უშიშარია...

— ესღა რა უცო მოგონებაა: დაწება კარები ალოეს წებოიანი წვენით? ვანა არ ითქმოდა საკრებულოს ბეჭედი დასავაო?

— კი, მაგრამ, რომ მიმხვდარყვენ ეს ტოლმაჩივზე არის დაწერილიო?

— გთხოვთ არ მიწყინოთ, მაგრამ აქ თქვენა გაქვთ ერთი ყოვლად უაზრო და გაუგებარი წინადადება: „აი, რას უნდა მიაქციოს ნორვეგიამ განსაკუთრებული ყურადღებამო!“ სიტყვით სინდისის წინაშე: რა შუაშია აქ ნორვეგია? *

ახალგაზრდა კაცმა ერთი ჩაახველა:

— არაფერში, მაგრამ უამისოთ ხომ მიხვედ ბოდენ ეს ტოლმაჩვეზეა ნათქვამიო? ხომ დავიღუპვებოდით? ახლა თუნდაც იფიქრონ, რას დაგვაკლებენ. ხე, ხე, ხეე!

თვალეზზე ცრემლი მომადგა.

— ვაი ჩვენს უბედურ დღეს, მწარეთ ჩაიქვი-თინე მე, გრძნობიერათ მოვხვიე ხელი ჩემს მოსაუბრეს და გულში ჩაიქარა.

დიდხანს ვსტიროდით ჩვენ ეგრე.

შემოვიდენ ჩვენი თანამშრომელნი, ვაიგეს ამბავი, გადაგვხვიენ და აქვითინდენ:

— საბრალო რედაქტორი, უბედური ავტორი, ტანჯულნი თანამშრომელნი.

მოვიდა მოიჯარადრე, ხაზინადარი, პატარა და მტარებელი ბიჭი და ყველანი მწარე ცრემლით და იმდულდენ.

ეგრე ვსტიროდით კარგა ხანს ჩვენ ყველანი.

თქვენ, ეი, დებუტატებო! როდის შეიბრალებთ ჩვენს ცრემლებს, როდის მოხედავთ იმათ, რომელნიც სტირიან...

ავგე.

სააღდგომო საჩივარი საჩხერელებზე.

აქ მეტად გახშირებული ყომარბაზ-კარტ-ნარდოსნები, თურმე ერთ ჯგუფათ შემდგარან სულ მარტო კაკარდოსნები, ხალხის ჭირ-ვარმის გზირები ცათამდის პატოსნები... ყველას თან ახლავს მარტოდენ თავ-თავის მანდილოსნები, თავ თავიანთი ქრემებისა ერთ-სულ და ერთ-ხორცოსნები, ამ მაცდურობის კრებებზე მუღმივი დამსწრე ხმოსნები. დღე ღამეს მისდევს, ღამე დღეს, საათი საათს, წამი წამს... ესენი კარტის თამაშში

არ განარჩევენ დროს და ჟამს; გინდ კარზე ადგესთ ხოლერა, ან საქმე რამე საჩქარო, თუნდ სტიქიური მოვლენით მოლაღ იქცეოდეს სამყარო, მაშინაც ჰკითხვენ ერთმანეთს: „ამაღამ ფრაბზე სად ხარო?“ მაინც იკითხვენ ამ საგანს, პირში თუნდ ჯოხი ჩასთხარო. ერთი მეორის ორგული, პირში სუყვლა ფლიდია, ქვეყნისა ავან-ჩავანი ყველას ფეხებზე ჰკიდია, მანდილოსნები ამბობენ: „რა გავაკეთო ქალმაო, თავისუფლება გვიბოძა ზე გარდმო თვით უფალმაო, გადააშენოს სუყველა იმის მადლმა და ძალმაო, რა თავში ვიხლით. რას დავდევთ თუნდა წალეკოს წყალმაო?“

ეს არის მათი რწმუნება, ასეა მათი მსჯელობა, ცხადათ ემჩნევათ სუყველას ზემორე ცარიელობა. საერთოდ ჰგმობენ სხვა საქმეს, სწამთ მხოლოდ კარტის ხელობა, იქ რომ ეწვიოთ, ბატონო, მგონი არ იქნეს ურიგო, თქვენი ტლაშუნა მათრახი ყველას რომ ჩამოურიგო, არ განიკითხო მათ შორის კაცი, არც მანდილოსანი და ღირსეულათ უცხუნო მათრახი მწარ კუდოსანი, გაფანტო როგორც ცხერის ფარა, იმითი განამწარები, რომ შიშით დაბნეულებმა ვეღარ მიაგონ კარები, შემდეგ იქნება ქკუაზე მოვიდენ ყაზიოარები...

შემთხვევით დამსწრე.

ძალმა მოასწრო ბოროტკომების ვახვიანების ხალის კახეშვილ დაიჭრა.

4

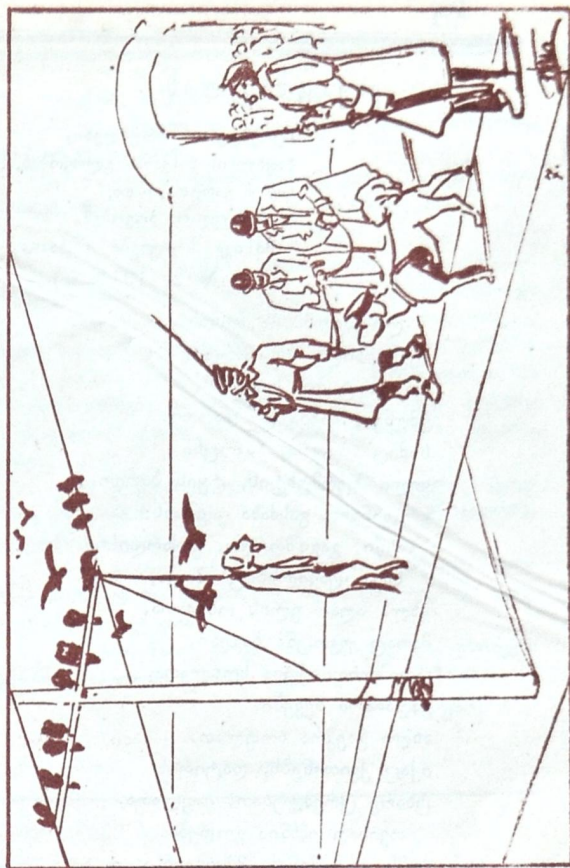
ღაბნავებ ჩვეყორქისებებქ ქიანი ზუალოთ, მუგამ ბარობს ია ბოგოთ.

5

დასაბო მანქანსე, სასალომელოთ თოქის ნეკს:

6

ძალმა მოყვანა ქოროქის ბახყ-მოქვებქს აჯილოთ.

7

ვიქვამუ ქაველას.

იკრუმლებიან ღრუბლები,
ზაფხულის წასვლას გლოვობენ...
გძებენ ვარდთა, იათა,
მაგრამ ველ-რა პოვობენ.

მისივე სატყეუბა („ჩაკადუ-
ლის“ № 2, 1910 წ.)

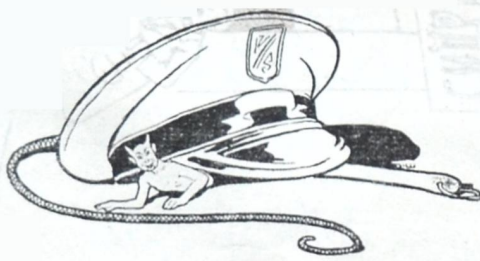
ღრუბელმა ია მონახა,
იქვე იხილა მან ვარდი
და დაატარა ქვეყანის
ქმუნვა, ვაება და დარდი.
ნამიც აპკურა, ჩაკოცნა
ველი ზურმუხტის, ტყის ბარდი,
გრგვინვით გასძახა კაეშანს:

„გასწი, გაგვშორდი, გაქარდი!“
სხვა ყვავილებიც იბოვა,
ეხლა აღარ ვლის ობლათა,
მათაც უკოცნა ბაგენი,
ცრემლით აქცია სობლათა,
გადაიარა ხევები,
ახლა გაეკრა სოფლათა...
იქაც ქვითინებს, დატირის
ცხარე ცრემლებათ, ოფლათა...

თვისად იმჩნია გოდება
ძირს დეღამიწის, მშობლისა
და იწურება ცრემლებით...
ხმა ჩაწყვედია ბრძოლისა .
მხოლოთ პირველათ დაგრგვინვა
ყიყინა გვამცნო ომისა...
მარკი, მგოსანო, მეორეთ
როდის იგრგვინეებს, როდისა?

როდის გაფანტავს ჯანღს ქარი
მხის სხივი ჩაგვეკონება,
ბედნიერება სილაღე
ქვეყანას დაემონება?..
შეიფრთხილებს კვლავ გრძნობა,
გაინავარდებს გონება.
როდის იქნება ხმა მხსნელი
მაშვრალთ ყურს გაეგონება?..

3. ძალაქია შვილი.

აგია ადღვობა?!

(ნამდვილი ამბავი ახლა წარსულიდან)

ლუკა ბუკტყაძის ოჯახიც ემზადება სადღესასწაულოთ
ისე, როგორც მოედონისკარებო. ლუკას ცოლს, მატრონეს, აო-
უნდა ჯავრით ბაღნები მოკლას, თორემ სადღესასწაულო
არც ხსიანი აქვ და არც შეძლება. მისი ქმარი მთავრობის
რისხვას ემალება, ოჯახი იანვარში გადაწვითეს, მის ბარახე
მარტო საცივი (წვარო) დარჩა დაუწვავი. ის ადგილი საცა უწინ
კოხტა ოდა იყო, დღეს სახაბეთ არის მონაკელებული. მა-
ტრონე შვილების ხათრისთვის მაინც თავი იქეოს—გულმაგ-
რობს, ადღვობაც ისეთი დღესასწაულია, ძველთაგან ისე
გვაქვს შესისხლიორცებული, რომ ყველა მხნევედება, ყველა
რალაქას სასიხარულოს მოვლის, „ყველას ტუჩზე ღიმი უკრ-
თის“, ყველა პატივების და შენდობის ხასიათხეა. ასეთ სა-
ერთო ცხოვრების ფერხულს არც მატრონე ჩამორჩა. დამ-
წვართა დამხმარე კომიტეტისაგან დიდხუთშაბათს მიიღო
7 მან, და 50 კაპ. ამოო როგორც იქნა მისი სამი თავმო-
ნაწიერი შვილები დამოსა, სამი შუურის ყვითელ კოჭიანი
პასკა და 2 კაპეიკის ტიშფერი იყიდა კვერცხის შესაღებადეთ.
კვერცხი, ღამი, ქათამი და ვოკა შინ მოეხერხება. საქმე-
ლათ ეგვიც კმარა, ოღონდ კაცთა მშვიდობა იყოს თორემ.

შაბათი საღამოა. მატრონე! გოჭი შეწვა, ქათამი გა-
ქნა, კვერცხები შიღება და შვილები დაბანა. ბავშვები ძრი-
ელ ჩხიარულათ არიან, ჩითის ხალათებზე ჯიბე აქვთ დაკე-
რებული და ხვალე კვერცხის ჩადებას ელიან.

— ნენა, ბაბაი არ მუა შინ ნეტაი? კითხულობს ერთი.
— ოი, არ მევიდა, და არ წევიდა, ვინცამ მე იგი არ
დამიყენა შინ! რა ვიცი შვილო, იქნება ქე დაგებედოს ერთი,
ადღვობა მოგვილოცოს... ნეტაი არც ქე გაბიდავდეს მო-
სვლას. ოხერია კაცის გული: ქიკ მინდა მევიდეს, ქეც მეზი-
ნია, ამფერ ცხოვრებასაც რა უხხრა.

— ადღვობას რა უჭირს ნენა რომ მევიდეს ბაბაი შინ,
ვინ დეიჭირავს; ახლა რომ ნახანიკია, იგი დიდი ნახანიკი, მე
საყდარში ვნახე, პიჯვარს იწერდა, ქრისტიანი ქრისტიანს
ადღვობას რაფა დეიჭირავს, სოჭვა ეფრასმა ვაემა, სოფლის
სყოლის მოწაფეი.

— ოი შვილო, ახლანდელი ქრისტიანობა ყბაის ქე-
ვაა მეტი ადგილი, გენერალს რა ვიემტყუნება, ქრისტეს მა-
გიერს რომ არ სწამს ქრისტე. ჩენი ბუტეცი არ იყო, რომ
დამწვარი და დაჩაგრული არ გაგვიკითხა და დრამა ფულში
ნალიეგან სიმინდი გამოგვიყარა? ს.ლაა შვილო ქრისტი-
ანობა ჩენი ქრისტე ჯერ შორსაა.

II

სოფლი მყუდრო ძილაშია. „შუალამე რომ გადავიდა,
ასტყდა ხარის რეკა“. ხარის რეკასთან ერთად ქობის კარებ-
თანაც შეიქნა ბრაზხნი.

— კარში არავინ გაბედოს გამოსვლა და გაქცევა, თვა-
რა ღორივით გავაგორებთ—ლამპას უტკიდეთ და კარი გაა-
ღეთ. იყო ბრძანება.

გაფთრებული მართა წამოდგა, ხელეში კანკალი აუ-
ვარდა, ძღვს ანთო კრუეკის ლამპა. გადაიკვა ტანზე და
კარები გა ღო... სახლში წესიელების დამცველნი შემოაკვიე-
დენ...

— ბატონო, შენი ტირიმე კაპიტან, თქვენ ხომ ჩენი-
ანი ბრძანდებით, ბაღნებს ნუ შემიშინებთ.

— ჩუმათ შენ ქვეყნის ამომცდების ცოლო, ახლა ვარ
თქვენნიანი, მაშინ რეიზა არ ვიყავი, რომ აფერათ მაგდებ-
დით, სა ბძანდება შენი ქვეყნის გამკეთებელი ბატონკაცი?
სა გაყავს დამალული ძალღებსავით დასარჩობი სუყველა?

თქვენის მიზნით კაცს კი დღეი ვერ შეუტყვია, ახლა საყ-
ტარზე უნდა ვიყო, და მე კი ლეკისთენა ცხვირ მუუზოცელ
კაზილარს დაესდევ. Обыкать все. დაიყვირა.

ერთკული მოსამსახურეები შეუდგნენ ქონის აფორია-
ქებას. ორ ბავშს გაუღვიძა და ტირილი დაიწყეს. საწინააღ-
მდეგო ვერაფერი ნახეს და ვისაც ეძებდნენ იმასაც სასლში
ვერ მოასწრეს. დაბრუნდნენ უკან.

III

გათენდა აღდგომა დილა. ყველა ლხინობს, ყველა მხი-
არულდება. ლეკას ოჯახიდან კი ბავშვების მწარე ქვითი-
ნი გამოიღის. მატრონეც მათი საცოდავობით იწვის და
თვალები ცრიმლით ევსება. რა იყო, რა მოუვიდათ? ჯერ
კიდევ დილა-ბნელი იყო, რომ მთელი ოჯახი ფეხზე წამოი-
შალა. ბავშვები წიოელ კვერცხებს ელოდნენ: აღარც წითელი
კვერცხები, არც წითელი „პაპუცები“, აღარც შემწვარი გო-
ჭი და არც ქათამი ქონში გულშემბარავი ზღუქუნე წეი-
ქა...

ეს ტირილ-გოდება მუზობლებს არ დაჩა შეუნიშნა-
ვი. მივიდნენ და ამბავი იკითხეს.

— ქრისტე აღსდგა მატრონე რა იყო, რა წაევიდნენ?

— რა კი წაგვეიღებოდა, ყველას საჯიგნი შვიტქე-
ნით, რაით ჩავაპერო ბაღნები, რაით გავხსნილებით, შემ-
წვარი გოჭი და ყორიფელი სიღარიბით მონაგარი წაულიათ.

— ვის შე ქალთ, მგელი ხომ არ მოგებთა.

— დიახ, ტინჯიანი მგელი იყო?

— უი საწყალო, ობისკი იქნებოდა, მაღლობა ღმერთს,
რომ ცოცხალი ხართ.

— რა უყო მე ძაღლის არჩივმა ახლა ბაღნებს, აგია
აღდგომაა!

IV

საათის ათი იქნებოდა, ციხის კარებს მიაღმა ურიად-
ნიკა, კაპიტონის ხელქვეითი და ციხის ზედამხედველ დარაჯს
ტუსაღებისთვის თავის უერთოსის საწელით კალათი გადასცა...
დღის სულის მოსახსენებლათ, კალათში იყო ორი შემწვარი
გოჭი, ქათმები, პასკები და კვერცხები... წაომოიდგინეთ, ბ-
ნ მართლ მორწმუნე კაპიტონის გაკვირვება, როცა ქვეშევრ-
დომბა კალათი უკანვე მოიტანა სავესე, ტუსაღებმა არ მიი-
ღესო.

— მე ვაყურებივთ იგინს სეირს, მამაძალღები. ციხე-
შიაც არ იშლიან თავიანთ ბინძურ საქმეს... ბრძანა განრის-
ხებულმა კაპიტონმა.

— ნუ ჯავრობ გენაცვალე, თუ არ უნდვით, კირი
მოგვტამონ, ვინცას მოათრაქვიე, იგინს დაურბივე და დიდ
მ დღობასაც გუტყვიან.

— ასლან, წაიღე ეს კალათი პოსტზე და აფხანიკებს
დაურბივე, სადილათ ღვინოსაც და ოტკასაც გაუგზავნი.

ავ-ყოა.

შელიწადი

1910 წლისათვის

მ.ო.რ.ა.

მიიღება ხელის მოწერა

უთველ-კვირულ იუმორისტულ ჟურნალში

ყოველ-კვირული, იუმორისტული ჟურნალი

ეს ამ თავიდან გამოიწერს ჟურნალს და მთელი წლის ფასს შემოიტანს, აგვის-
ტოს პირველ რიცხვებში ჟურნალთან ერთად

პრემიათ გაეგზავნება

ახალი პრემული

ჟურნალი წლიურათ ღირს 5 მ. თვიურათ 50 კ. ცალკე ნომერი 10 კ.

ფულის გამოსაგზავნა ადრესა: Тифлисъ, Типографія Т-ва „Шрома,

Василию Карамановичу Болквалдзе.

ბ ა უ ბ ე ბ რ ო ბ ა

ქუჩის „საქიხოვარი“

მეზარცხენე:—ეს ვინა სძვეს აქ? აბა, მესმის... ეს მსხვერპლია ჩვენი კაპიტალისტური წეს-წყობილებისა, ქუჩაში უღმერთოდ გამოსროლილი... ხა... ხა! აიცილად იმისა, რომ მუშა კაცს რვა საათის სამუშაო დღე ჰქონდეს, მისგან სწოვენ უკანა მკნელ წვეთს სისხლისას და შემდეგ უმწეოთ, უნუგეშოთ, მშვიერ-მწყურვალს ქუჩაში ისვრიან... ოოოჰ, როდის, როდის მოწესრიგდება ყოველივე ეს?!

სიფიზლის ხაზოვად წვერა:—საზიზღრობაა! გაღეშილა, როგორც ლორი და ეხლა გღია ცივს კიბეზე უმწეოთ და უნუგეშოთ. როდის, ნეტა როდის მოვესწრობით იმ ბედნიერ დროს, როცა ალკოვოლი, ეს უღიდესი საწამლავე კაცობრიობისა, მოისპობა?!

ღვთის მამიებელი:—ეს ვინა სძვეს იქ ცივს კიბეზედა? აჰააა ეს არის მოყვასი ჩემი, რომელმაც ვერა ჰპოვა ღმერთი თვის და უძღურებაში მყოფი მოვი და ცივს ქვასთან პასუხისათვის. არა ისვენებს ის, არამედ მწყაუვთ და ლხმით ფიქრობს. რათა შეიგნოს თავისი „მე“-ს ღვთაებრივი არსებობა. ოჰო, ჰოო.

ინტელიგენტი:—ნუ თუ ეს სიცივალებულია?! ოჰ, რა საშიშრებაა! ოჰ, უღმობელი ჩვენი რეჟიმი!

ბურჟუატი:—აი დახედეთ! კიდევ ამბობენ, ჩვენი ხალხი ღარიბიაო... კარგი ღარიბია სწორეთ, როცა არაყისათვის ყოველთვის მზათა აქვს ფულები, ერთი შეხედეთ, როგორ ბურჟუასავით გაქიმულა!

მღებავი:—არაფერია ბ-ნო, პალტო. დავედვი მუშაობის დროს... ახლა იცივდა... ავიღებ!